

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BẢY  
BIẾN ĐỘNG THÌNH LÌNH

Chiếc rương có khoá nhưng không khoá.

Ánh mắt xanh kỳ bí của Đốc Công Trục chớp lên, hần chằm chằm đặt tay lên miệng rương mà miệng cứ cười cười :

- Đây là món lễ... sống động, xin Vương Gia xem vật vui mà nhận cho...

Hần nói chưa dứt thì trong điện đường vụt nổi lên nhiều tiếng kêu nho nhỏ...

Không phải tiếng kêu vì khen vật quý mà là tiếng kêu kinh ngạc...

Nắp rương đã được mở ra, món lễ chứa bên trong là một con người sống, một người con gái, mà lại là cô gái... trần truồng !

Cô gái nằm co ngửa trong rương, da thịt trắng hồng, đôi mắt khép, hờ hai hàng mi cong vút...

Gò ngực lồ lộ trong nhịp thở đều hoà, đúng là dáng sắc của một thiếu nữ đang ngon trong giấc điệp.

Thuộc hạ của Khoái Lạc Vương gần như nín thở, họ hồi hộp vì món lễ bất ngờ, họ hơi ngạc nhiên vì " toà thiên nhiên" của người đẹp phơi bày lồ lộ và họ kinh hoàng không lường được hậu quả của màn " dâng lễ" này diễn biến ra sao...

Trầm Lăng , Chu Thất Thất , Hùng Miêu Nhi và Vương lân Hoa thiếu chút nữa đã nhổm lên khỏi ghế, một phần vì " lễ vật" lạ lùng, nhưng cái chính là dáng sắc của người con gái trong rương...

Đúng là sắc của... Vương phu nhân !

Cũng may, và cũng lạ cái nét " mê lực" hớp hồn người của Vương phu nhân thì hình như nàng còn thiếu...

Nhưng rõ ràng, nàng có vẻ hao hao gương mặt của Vương phu nhân !

Wương lân Hoa nhướm mình tới hơn chút nữa...

Tiếng cười sang sảng của Khoái Lạc Vương kéo mọi người về thực tế :

- Cô gái này xem ra thì cũng hay hay... chỉ có điều giữa hôn lễ như thế này, các hạ lại biếu món quà như thế ấy, các hạ không sợ Tân Nương nổi ghen hay sao chứ ?

Đốc Công Trục mỉm cười :

- Xin Vương Gia không nên hiểu lầm dụng ý của văn bối, đưa người đàn bà này đến đây, văn bối không có ý là để cho Vương Gia dùng làm tỳ thiếp, mà cốt muốn dâng cho Vương Gia và Nương Nương làm " tế vật " trong ngày hôn lễ !

Khoái Lạc Vương cau mày :

- Nghĩa là sao ? Bản vương chưa nhận rõ nội dung của câu nói đó.

Bốc Công Trục nói chậm rãi :

- Từ cổ, bất cứ một trọng lễ nào cũng đều dùng sinh vật để làm " tế vật " đầu tiên, và nếu được ...người... làm...tế vật...thì cuộc lễ đó càng thêm long trọng !

Khoái Lạc Vương hỏi liền theo :

- Và các hạ đem người đàn bà đó đến đây để cho bản vương giết chết ?

Bốc Công Trục mỉm cười :

- Văn bối đưa nàng đến đây chính vì ý đó !

Khoái Lạc Vương vỗ mạnh tay lên mặt bàn :

- Người muốn trêu đùa ta phải không ?

Bốc Công Trục vòng tay :

- Văn bối không dám thế !

Khoái Lạc Vương giận dữ :

- Hôm nay là kiết nhật của bản vương , người lại xui bản vương phải giết người như thế là nghĩa lý gì ? Trên đời này lại có những chuyện nghịch lý đến thế sao ?

Bốc Công Trục vẫn thản nhiên :

- Chỉ vì trong trường hợp tình cờ, văn bối biết được người đàn bà này có manh tâm đến phá hoại cuộc hôn lễ của Vương Gia , vì thế nên tìm cách bắt nàng đến cho Vương Gia làm " tế vật " . Đó mới chính là điều đại kiết !

Khoái Lạc Vương gặng lại :

- Người nói người đàn bà này đến phá hôn lễ của bản vương ?

Bốc Công Trục vòng tay :

- Người ấy định tâm như thế .

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc :

- Bằng vào một người đàn bà như thế mà có thể phá được hôn lễ của bản vương sao ?

Bốc Công Trục nói :

- Ban đầu văn bối cũng không tin, nhưng sau khi nghe rõ ý của y thì văn bối e rằng...

Bốc Công Trục ngập ngừng y như lời sắp nói ra có điều bất tiện...

Khoái Lạc Vương gằn giọng :

- Người đàn bà ấy nói như thế nào ?

Bốc Công Trục lại ngập ngừng :

- Người ấy...

Khoái Lạc Vương vỗ bàn hét lớn :

- Nói mau !

Bốc Công Trục cúi đầu :

- Văn bối thật tình không dám lập lại !

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Tại sao ngươi không dám nói ?

Bốc Công Trục tỏ vẻ sợ sệt :

- Nếu cứ thuật lại đúng như lời nàng nói thì sợ rằng phải mang tội với Vương Gia ...

Khoái Lạc Vương nói :

- Cứ nói, bản vương không trách các hạ đâu.

Bốc Công Trục nói :

- Vương Gia đã cho phép thì văn bối mới yên lòng...

Hắn đằng hắng hai ba tiếng như cố lựa lời :

- Người ấy nói là có đủ thẩm quyền ngăn cản cuộc hôn lễ của Vương Gia...

Khoái Lạc Vương lớn tiếng :

- Bằng vào cái gì mà nó dám nói như thế chứ ?

Đôi mắt xanh rờn của Bốc Công Trục đảo quanh bốn phía, hắn nói bằng một giọng hơi khiếp :

- Nàng nói rằng nàng là vợ chính của Vương Gia !

Tất cả những người có mặt sửng sốt vì câu nói đó...

Khoái Lạc Vương giận dữ :

- Nó dám nói ....

Tia mắt của Khoái Lạc Vương thoáng nhìn về phía cô gái trong rương và hình như đã phát giác về tương tự... Vương phu nhân nên ông ta ngưng lại không nói tiếp...

Bốc Công Trục làm như không thấy, tiếp tục luôn :

- Tự nhiên vẫn bối không thể tin vào lời nói băng quơ bậy bạ của nàng , nhưng người đàn bà này lại còn nói... nói thêm những lời mà... mà thật là... khó nói...

Khoái Lạc Vương cứ nhìn cô gái trong rương một cách sững sờ im lặng...

Bạch Phi Phi nhích lên một bước :

- Con ấy nói những gì ?

Bốc Công Trục nói :

- Nếu Vương Gia hứa không bắt tội thì tại hạ mới dám càn lời...

Bạch Phi Phi nói :

- Các hạ cứ nói đi, không ai bắt tội cả.

Bốc Công Trục liếc nhanh về phía Bạch Phi Phi một cái :

- Người ấy nói rằng bất cứ anh cũng có thể thành hôn với Vương Gia , nhưng chỉ có... chỉ có Vương Phi là không được...

Bạch Phi Phi gặng lại :

- Tại sao ?

Bốc Công Trục hơi ngập ngừng :

- Bởi vì... bởi vì, người ấy nói Vương Phi là... là con ruột của Vương Gia !

Có nhiều tiếng thót hơi trong hàng ngũ thuộc hạ của Khoái Lạc Vương , tuy hơi nhỏ nhưng vì không khí quá im lặng nên nghe rất rõ ràng...

Bọn Trầm Lăng đưa mắt nhìn nhau biến sắc...

Họ đã nghi ngờ cô gái trong rương và bây giờ lại càng tăng thêm về nghi ngờ nữa...

Nhất định nàng ấy không phải là Vương phu nhân ...

Vương phu nhân không thể lọt vào tay của Bốc Công Trục một cách dễ dàng như thế...

Nhưng , nếu không phải thì nàng là ai ?  
Tại sao nàng lại biết được chuyện bí mật kinh thiên động địa đó ?  
Tại làm sao nàng và Vương phu nhân lại có một vẻ mặt giống nhau ?  
Giữa nàng và Khoái Lạc Vương có mối quan hệ như thế nào ?...

---oOo---

Vòng hoa kim cương trên đầu cô dâu đã phát run bần bật...  
ánh mắt sau màn lưới kim cương chớp sáng ngời ngời...  
Bạch Phi Phi nhích tới trước mặt Khoái Lạc Vương run giọng :  
- Lời của Bốc Công Trực thuật lại, Vương Gia đã có nghe không ?  
Tia mắt của Khoái Lạc Vương vẫn sững sờ về phía trước :  
- Có nghe... tự nhiên là có nghe...  
Bạch Phi Phi rít lên :  
- Đã có nghe thì tại sao Vương Gia còn chưa chịu giết con khốn ấy ?  
Giọng nói của Khoái Lạc Vương có vẻ... lơ đãng :  
- Giết ? Giết ai ?  
Bạch Phi Phi nói như thét :  
- Giết cái con khốn kiếp đang nằm trong rương đó !  
Thái độ của Khoái Lạc Vương vẫn ngơ ngơ :  
- À, à... giết nó...  
Bạch Phi Phi dậm chân :  
- Tại sao Vương Gia chưa chịu ra tay ? Tại sao Vương Gia chần chờ ?  
Khoái Lạc Vương nói như người ở trong mộng :  
- Ra tay ?...Ra tay ngay bây giờ à ?...  
Thần thái của Khoái Lạc Vương thật là kỳ dị, lời nói chính miệng ông ta nói ra, nhưng hình như lại không phải là ông ta...  
Thật là lạ lùng, một bậc niếu hùng trong thiên hạ thế mà bây giờ lại trở thành một con người ngẩn ngẩn ngơ ngơ...

Như cơn giận đã trào lên cực độ, Bạch Phi Phi rung bắn tay chân :

- Không chịu ra tay như vậy phải chăng con khốn đó đúng là...vợ của Vương Gia, phải thế không ?

Khoái Lạc Vương cười bằng một giọng lạ thường :

- Tự nhiên là không phải !

Bạch Phi Phi lại rút lên :

- Không phải thì tại sao không giết ?... Tại sao ???

Khoái Lạc Vương lại lầm bầm trong miệng :

- Nàng bảo ta phải giết...phải giết... được, tốt lắm...tốt lắm...

Vành môi của Bốc Công Trục nhếch lên một nụ cười kỳ lạ, hần vụt bước lên mấy bước, rút thanh đao nạm bạc nơi lưng hai tay dâng lên cho Khoái Lạc Vương...

Bạch Phi Phi đón lấy rút ra khỏi vỏ và ném lên bàn trước mặt Khoái Lạc Vương, giọng nàng hơi run run :

- Nếu Vương Gia không giết thì tôi sẽ liều chết ngay ở nơi đây !

Khoái Lạc Vương ngược mặt lên và vụt cười dài :

- Vương Phi bảo thì bản vương " nghe theo "

Ông nắm lấy thanh đao và giọng nói vùng đánh lại :

- Giết người , hừ...giết người lại dễ như thế kia à ?...

Ngon đao cất lên, nhanh như điện chớp, xả ngay vào mặt...Bạch Phi Phi...

Ánh đao như một vùng mống bạc, thế xuống như một ngọn gió trốc đầu...

Tự nhiên, không một ai lấy làm lạ, vì đường đao từ nơi tay Khoái Lạc Vương nhất định là đường đao cấp sát, chỉ có một việc bất ngờ là đường đao không xuống ngay mình cô gái trong rương như mọi người đều tưởng mà đường đao lại xẹt thẳng vào mặt Bạch Phi Phi , vị Vương Phi mới vừa được cài vòng hoa trên tóc...

Cho dù Khoái Lạc Vương có tin rằng nàng là con ruột của mình, Khoái Lạc Vương cũng không thể hạ sát thủ như thế ấy...

Nói chung, bất cứ tình huống nào đi nữa, Khoái Lạc Vương cũng không có cơ gì cho đường đao ác nghiệt bay vào người của Bạch Phi Phi...

Và chuyện lạ thứ hai là dường như Bạch Phi Phi đã đoán trước được sự việc sẽ xảy ra như thế, hoặc vì lý do gì đó mà nàng đã sẵn đề phòng, nên đường đao

tuy xuống thật nhanh, thật thành linh, nhưng nàng vẫn tránh thoát một cách không khó khăn chi mấy !

Ánh thép tung ra, tiếng kêu hót hãi của mọi người chưa thoát ra khỏi cửa miệng thì thân ảnh của Bạch Phi Phi đã nhoáng lên, tà ào cười trắng toát phiêu diêu như một đám mây ở dưới chân nàng...

Và bây giờ, tiếng kinh hô của mọi người mới phát lên thành tiếng.

Tránh xong đường đao và khi chân còn chưa chạm đất, Bạch Phi Phi đã kêu lên :

- Tại sao không giết con khốn ấy mà lại nhắm vào tôi ? Vương Gia đã mất trí rồi à?

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc :

- Nguy kế cởn con của các người có thể lừa người khác chứ làm sao lại có thể qua mắt được bản vương !

Bạch Phi Phi trở mặt :

- Nguy kế ? Như thế nào gọi là nguy kế ?

Khoái Lạc Vương rần giọng :

- Đốn phía hãy giữ chặt cửa đừng cho một ai chạy thoát !

Tuy chưa biết rõ thật hư, nhưng bằng vào mệnh lệnh của gia chủ, đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương ứng tiếng rập lên, binh khí loáng ngời.

Bốc Công Trục lui ra một bước :

- Văn bối xin có lời...

Khoái Lạc Vương cười nhạt :

- Người muốn nói về người đấy à ? Hừ, với người thì hôm nay chỉ có đi chứ chẳng có chuyện trở về !

Lui thêm hai bước nữa, Bốc Công Trục vụt ngửa mặt cười dài :

- Hay lắm ! Khoái Lạc Vương, ông quả là con người lợi hại, " Lam Điền Đạo Ngọc" này xin thành thật có lời khen đó !

Giọng cười của hắn kéo dài cùng một lúc với nhiều tiếng " bốc, bốc, bốc, bốc " vang lên, một luồng khói tím đen từ trong người hắn bực lên mù mịt...

Khoái Lạc Vương đứng phắt lên thét lớn :

- Tất cả nín hơi... đừng cho chúng chạy thoát...

Vỗ vện một câu nói ngắn ngủn của Khoái Lạc Vương , đám khói mù từ trong người của Bốc Công Trục đã lan rộng cả một vùng đại điện...

Ngay trong lúc đó, Hùng Miêu Nhi , Chu Thất Thất , Vương Lâm Hoa chợt nghe có một bàn tay chồm tới giải khai huyết đạo cho mình, và tiếng của Trầm Lãng cất lên :

- Vận khí nín hơi và theo tôi ngay lập tức !

---oOo---

Đại điện trang nghiêm và hoa lệ bây giờ đã trở thành hỗn loạn, tiếng la, tiếng rú từng chập vang lên...

Chu Thất Thất mơ mơ hồ hồ nắm chặt vạt áo Trầm Lãng , nàng cứ thắc mắc không biết ai đã giải khai huyết đạo cho Trầm Lãng...Nàng cũng không hiểu Trầm Lãng làm sao để thoát khỏi nơi đây...

Nhưng Trầm Lãng vẫn thoát như thường.

Khói mù của Bốc Công Trục đã lan ra tới phía bên ngoài, hàng rào phòng vệ bên ngoài của Khoái Lạc Vương cũng đã bắt đầu sặc sụa...

Họ thấy bọn Trầm Lãng xông ra, họ cố sức lướt tới cản ngăn, nhưng họ bị văng ra bốn phía, trên đời này có ai có thể ngăn Trầm Lãng chứ !

Chu Thất Thất tay chân hầy còn tê cóng, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa cũng loạng choạng bám chặt theo sau...

Tuy họ là bậc võ công có hạng nhưng bị bế huyết một thời gian lâu quá, nhất thời không thể nào cử động được như những lúc thường.

Đó là một thông lệ cho những ai cùng chung cảnh ấy.

Chỉ riêng Trầm Lãng thì không .

Trên lưng hắn phải cõng một người , tay chân hắn vẫn còn lạnh lẽ và đũng mẫn...

Bọn Chu Thất Thất không biết hắn cõng ai, nhưng trường hợp này thì không ai đủ thì giờ để hỏi.

Tuy vậy, sau khi khói mù tan bớt, họ vẫn thấy được người trên lưng Trầm Lãng là một người trần như nhộng : cô gái trong rương !

Thật là một chuyện lạ lùng, trong phút chính bản thân mình không chắc có thoát được hay không mà Trầm Lăng lại còn lo tới cô gái ấy...

Nàng là ai ?

Tại sao Trầm Lăng phải cứu ?

Bọn Chu Thất Thất hết sức thắc mắc, nhưng họ vẫn làm thỉnh.

Sự thật không làm thỉnh cũng không biết phải làm gì hơn, khi trước mắt họ chỉ có một vấn đề : phải cố thoát cho kỳ được, hay đứng hơn là phải bám đuôi để bị đút đuôi !

Khỏi chưa tan hẳn, bọn Trầm Lăng tiến theo một con đường nhỏ, có khoảng bằng phẳng, có khoảng xây tam cấp, cuối cùng họ ra khỏi cung điện của Khoái Lạc Vương...

Bây giờ thì họ đã thấy được những vì sao...

Bầu trời vắng vặc trong suốt, xanh lơ, ánh sao bằng bạc mênh mông, cảnh vật im lìm của khung trời về lúc nửa đêm thật là lặng lẽ. Nếu không phải những kẻ vừa chứng kiến biến động bên trong thì chắc hẳn sẽ cho đây là một vùng... đất chết !

Xế về góc đông nam, tàu ngựa hãy còn lơ lửng mấy bóng người giữ gìn, Trầm Lăng kéo cả bọn nép vào bóng tối đi lần tới, và hẳn chỉ thoáng nhún mình, đám canh tàu ngựa ngã rạp xuống đất như những thân cây bị đốn...

Tất cả phóng lên ngựa và qua một khoảng đường khá dài, họ trú mình vào một vùng tạm nghỉ của dân du mục.

Sau khi Trầm Lăng làm xong lương khô và nước uống , họ lại lên ngựa xuôi về hướng đông nam, vùng sa mạc vẫn mênh mông bát ngát...

Bọn Hùng Miêu Nhi tuy khí lực chưa hồi phục nhưng vẫn thừa sức tra roi vào mông ngựa, họ đi luôn một hơi thật dài không nghỉ, lìa xa chỗ cũ hơn ba mươi dặm.

Mặc dù vẫn còn trong vùng sa mạc ngút chân trời, nhưng bọn Trầm Lăng đã hoàn toàn bỏ hẳn thuộc khu của Khoái Lạc Vương xa lắm. Sự vui mừng thoát nạn đã làm cho Chu Thất Thất quên cả mệt mỏi, nàng cho ngựa phi nhanh hơn ai hết.

Hùng Miêu Nhi vụt bật cười :

- Vương Lâm Hoa , thấy không , ta đã nói còn một chút hơi là Trầm Lăng còn tìm được con đường sống mà !

Chu Thất Thất cũng cười hân hắc :

- Bây giờ chịu chưa ? Vương Lâm Hoa phục Trầm Lăng rồi đấy chứ ?

Vương Lâm Hoa giật giật dây cương :

- Tôi đã vận dụng hết trí phán đoán nhưng vẫn không hiểu được cách thoát trận này của Trầm Lăng !

Chu Thất Thất nói :

- Tôi thì tôi vẫn tưởng rằng mình nằm mộng !

Lần thứ nhất mới thấy nàng dịu giọng với Vương Lâm Hoa , có lẽ hoàn cảnh vừa thoát ra từ cõi chết khiến cho ai cũng dễ dàng, cõi mở...

Chu Thất Thất cho ngựa lên song song với Trầm Lăng và khẽ nói :

- Bây giờ nên nghỉ để lấy sức, nếu không...

Chỉ tay về phía cồn cát trước mặt, Trầm Lăng gật đầu :

- Nơi đó nghỉ được !

Câu đầu tiên sau khi xuống ngựa của Chu Thất Thất :

- Trầm Lăng , anh làm tự giải huyết đạo tài tình như thế ?

Trầm Lăng lẩm bẩm :

- Huyết đạo...

Hắn vụt ngáp ngừng. Thật là cả một vấn đề bí mật...

Không giống với những bí mật thông thường, vì bất cứ sự bí mật nào rồi cũng có lúc sẽ không còn là bí mật nữa, nhưng với vấn đề này , vấn đề làm sao Trầm Lăng tự giải huyết được, có lẽ nó sẽ theo hắn xuống mộ sâu, đối với người đời, nó sẽ vĩnh viễn là bí mật...

Những gì êm đềm nhất mà cũng là chua xót nhất trong thời gian với Bạch Phi Phi ở gian thạch thất vừa qua đã khiến cho Trầm Lăng bồi hồi...

Mỗi ngày ba bữa, nàng mang cơm đến cho chàng, nàng giải khai huyết đạo cho chàng và hai mặt kề nhau, hai tâm hồn, hai chiếc thân hoà hợp...

Cuộc tình duyên vừa miễn cưỡng vừa tự nguyện hiến dâng kéo dài trong những giây phút thần tiên nhất trên cõi nhân sinh, mà kết quả hứa hẹn nhiều bi thảm không làm cho họ bận lòng, họ gạt bỏ tất cả để sống cho trọn vẹn...

Nhưng đối với Trầm Lăng , ngoài tình yêu có giờ khắc ấy, hắn còn phải tính toán công việc ở ngày mai.

Sự tính toán đó Bạch Phi Phi có nghĩ vì nàng không lạ gì con người Trầm Lăng, một con người không phải dễ quên tất cả vì hơi men tình ái...

Nàng biết chàng phải nghĩ đến ngày mai, vì ngày mai đó không chỉ riêng một mình chàng mà hãy còn có nhiều người khác nữa.

Nhưng điều nàng không ngờ được rằng chàng có thể tính toán nổi ngay trong lúc gần gũi với nàng, ngay trong lúc vũ trụ tưởng chừng như sụp đổ bởi ái ân...

Và như vậy là Trầm Lăng đã thành công.

Cứ mỗi lần đến, nàng giải huyết đạo để cho chàng ăn uống và để cho chàng trọn vẹn yêu đương, xong xuôi nàng thản nhiên bế huyết. Nhưng nàng không ngờ...

Mà quả thật không ai có thể ngờ được, trong lần sau cùng, Trầm Lăng đã ngấm ngấm vận khí đan điền phong bế huyết đạo, cho nên nàng có cẩn thận điểm lại tất cả những trọng huyết như bao lần trước thì... cũng như không !

Như vậy lần sau cùng, nàng chỉ giải chứ không điểm được...

Và đó là một sự bí mật tại sao Trầm Lăng có thể tự giải khai huyết đạo để giải cứu cho đồng bọn trong giờ phút nguy hiểm nhất trong đời !

Sự bí mật đó chỉ một mình Trầm Lăng biết, và hẳn sẽ mang nó theo sau khi chết xuống mồ.

Câu hỏi của Chu Thất Thất làm cho hắn hơi lúng túng, nhưng chỉ thoáng qua hắn tỉnh lại ngay. Hắn mỉm cười, cái mỉm cười cố hữu :

- Các người đã chẳng từng nói rằng tôi có một "ma lực" thần bí hay sao ? Chuyện làm sao giải huyết thì chính là nhờ cái ma lực thần bí đấy !

Chu Thất Thất cười :

- Tôi biết, không bao giờ có ai có thể hiểu được anh, chính tôi cũng chịu đầu hàng, chỉ biết mừng chứ không biết làm sao hơn nữa. Nhưng...

Đôi mắt nàng nhìn về phía " cô gái trong rương " và hỏi tiếp :

- Nhưng tại sao anh lại phải mạo hiểm cứu nàng ?

" Cô gái trong rương " đã được đặt nằm ngay ngắn, Trầm Lăng đã dùng chiếc áo choàng quấn nàng kín mít, nhưng không vì thế mà không ai nhận ra khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng...

Nàng hãy còn mê mang vì huyết đạo chưa được giải, nhưng chính cái vẻ mơ mơ màng màng ấy đã làm cho người nhìn phải rung động vì nét kiều diễm của người đẹp trong giấc ngủ say, nhất là hai hàng mi cong vút khép hờ càng làm cho mặt ngọc thêm rạng rỡ...

Trầm Lăng nhìn sững vào khuôn mặt của nàng và chợt thở dài :

- Các người sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi cô ấy là ai ?...

Chu Thất Thất trố mắt :

- Ai vậy ? Nàng là ai vậy ?...

Hùng Miêu Nhi chồm tới :

- Vương phu nhân à ? Dâu có thể...

Vương Lâm Hoa ngắt lời :

- Có hơi giống đó, nhưng nhất định là không phải !

Trầm Lăng không trả lời, hần bước lại ngồi xuống dùng vai áo thấm nước nhe nhẹ lau mấy lượt qua khắp mặt nàng...

Hùng Miêu Nhi , Vương Lâm Hoa mở tròn đôi mắt bàng hoàng sửng sốt, Chu Thất Thất há hốc miệng ngẩn ngơ...

Bạch Phi Phi !

Thật là một chuyện bất ngờ, quá sức bất ngờ...

Không ai có thể dự đoán nổi cô gái " trong rương " lại là Bạch Phi Phi...

Thật lâu, ba người như chợt tỉnh cơn mê, Chu Thất Thất lắc đầu nguây nguây :

- Trời ơi là trời...Tại làm sao lại có chuyện lạ lùng như thế này chứ ? Bạch Phi Phi làm sao lại bị... trọng thương, rõ ràng nàng là...một cô dâu kia mà !

Trầm Lăng chậm rãi trả lời :

- Cô dâu không phải là Bạch Phi Phi mà là Vương phu nhân !

Chu Thất Thất trố mắt :

- Trời đất... sao lại là Vương phu nhân ? Còn sao Bạch Phi Phi lại chui tọt vô rương ???

Trầm Lăng nói :

- Các người có nhớ đến việc cô dâu đến chậm hay không ?

Chu Thất Thất nói :

- Sao lại không...nhưng...

Trầm Lăng hỏi luôn :

- Có nhớ mấy người thợ chuyên môn lo việc trang điểm cho cô dâu không ?

Chu Thất Thất nói :

- À, tôi biết rồi, như vậy là có người giả dạng...

Vương Lâm Hoa nói :

- Làm sao có thể qua mặt đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương , không có chuyện giả dạng đâu...

Trầm Lăng gật đầu :

- Đúng, không có chuyện giả dạng, vì họ là người thợ chuyên môn đã được tra cứu kỹ càng, nhưng có một điều, đám thuộc hạ tài ba của Khoái Lạc Vương không tìm biết nổi là những người ấy có thể đã bị đối phương mua chuộc từ lâu...

Chu Thất Thất hỏi :

- Nghĩa là...

Trầm Lăng gật đầu :

- Những người đó hoặc là thuộc hạ cũ của Vương phu nhân , hoặc là đã bị Vương phu nhân mua chuộc, họ có nhiệm vụ đánh thuốc mê Bạch Phi Phi , còn những việc diễn tiến về sau thì do Vương phu nhân và Bốc Công Trục sắp đặt.

Bọn Hùng Miêu Nhi lặng thính suy nghĩ, và Chu Thất Thất vụt hỏi :

- Vương phu nhân một mình lẻn vào thì có lý, vì khả năng của bà ta thừa sức qua mặt đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương , nhưng còn Bốc Công Trục thì rõ ràng từ ngoài vào, cái rương cũng từ ngoài khiêng vào thì làm sao Bạch Phi Phi lại trong đó ?

Trầm Lăng cười :

- Khá, nhận xét khá... Nhưng có một chuyện đáng chú ý mà không ai chú ý là tám người khiêng rương, tuy nói khiêng rương dẫu lẽ chứ thật là đi vào hang cọp, thế thì tại sao họ lại chọn những kẻ quá tầm thường ? Tầm thường như những thương buôn, tầm thường đến nỗi không một ai chú ý. Họ tập trung quan sát vào con người kỳ dị của Bốc Công Trục, chính vì thế mà khi vào gần đây họ đổi chiếc rương mà Vương phu nhân đã bỏ Bạch Phi Phi vào bao giờ mà cả đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương cũng chẳng hay...

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Bốc Công Trục.....

Trầm Lăng nói :

- Tự nhiên giữa Bốc Công Trục và Vương phu nhân đã thông đồng mưu kế từ trước rồi. Người như Vương phu nhân mà thuyết phục ai lại chẳng được...

Khẽ liếc Vương Lâm Hoa , Trầm Lăng nói tiếp :

- Vả lại, với thuật ẩn thân tuyệt diệu của mình, Bốc Công Trục đâu có xem chuyện vào hang cộp của Khoái Lạc Vương vào đâu. Hắn rất sẵn sàng tiếp tay với Vương phu nhân, mà cũng không chừng họ là người quen thân với nhau từ trước...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Đúng rồi, chính tôi lúc đó cũng chỉ ngó đáng mạo kỳ dị của Bốc Công Trục nghĩ rằng chuyện lạ xảy ra, nếu có thì sẽ xuất hiện từ con người của hắn chứ không phải do đám bộ hạ khiêng rương...

Trầm Lăng nói :

- Đó là chỗ tinh diệu nhất trong kế hoạch của Vương phu nhân, từ lúc Vương phu nhân đội lốt Bạch Phi Phi đi vào một nơi giao hẹn trước, để bọn Bốc Công Trục đến đổi. Lúc đó bao nhiêu cặp mắt đều dồn cả về " cô dâu " thì còn thì giờ đâu để thấy chuyện chiếc rương ấy nữa... Rồi đến khi bọn Bốc Công Trục vào thì bao nhiêu cặp mắt lại lo chú cả vào con người mắt xanh, tóc quăn, và lo đề phòng biến động phát ra từ con người ấy, không ai có thì giờ thấy được chuyện đổi rương...Đó là lý do phức tạp mà cũng rất giản dị để hiểu tại sao rương từ ngoài khiêng vào mà lại có Bạch Phi Phi trong ấy.

Chu Thất Thất gật gật đầu :

- Quả thật là diệu kế !

Trầm Lăng nói :

- Hắn là diệu kế rồi. Nhưng ở đời bất cứ một diệu kế nào cũng vẫn có thể không làm sao tránh khỏi một kẽ hở, nó là qui luật tương đối của vấn đề...

Chu Thất Thất thú nhận :

- Tôi nghĩ không ra cái gọi là kẽ hở ấy !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Khoái Lạc Vương và Vương phu nhân ngoài chuyện vợ chồng còn có thể gọi là "tri kỷ" nữa, trí mưu của bà ta như thế nào, Khoái Lạc Vương là người biết rõ hơn ai hết. Các người có thấy thế không ?

Chu Thất Thất gật gật đầu :

- Đúng, họ đáng là tri kỷ, câu nói đó thật là chính xác !

Trầm Lăng nói :

- Chính vì là " tri kỷ " nên vấn đề kẻ hở mới sinh ra... Người như Vương phu nhân làm sao có thể vô ý để cho cơ mật bị tiết lộ ? Người như Vương phu nhân sắp đặt công việc thì làm sao mà Bốc Công Trục lại " tình cờ " nghe thấy được ?

Chu Thất Thất vụt à lên một tiếng thật dài :

- Đúng rồi !...Đó là kẻ hở. Đáng lý Bốc Công Trục không nên nói như thế !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Còn nữa, người như Vương phu nhân làm sao có thể lọt vào tay Bốc Công Trục một cách dễ dàng như thế chứ ?

Hùng Miêu Nhi gật đầu luôn mấy lượt :

- Thật là một kẻ hở quá lớn, mười người như Bốc Công Trục cũng không làm sao bắt được Vương phu nhân !

Trầm Lăng nói :

- Chính vì thế mà không cần phải nghĩ nhiều, Khoái Lạc Vương vẫn có thể khám phá vấn đề một cách dễ dàng. Và tự nhiên, nếu người trong rương không phải là Vương phu nhân, thì sao đáng sắc lại giống Vương phu nhân ? Và người đó là ai lại có thể nói ra chuyện cực kỳ bí mật ấy ?

Mọi người còn đang ngơ ngác thì Trầm Lăng nói tiếp :

- Hoá trang cho Bạch Phi Phi tương tự như mình, lẽ tự nhiên là Vương phu nhân có một dụng ý khá độc, nhưng chính vì lẽ ấy càng làm cho Khoái Lạc Vương nhớ đến bà ta mau hơn nữa...Nhớ đến bà ta trong khi biết người trong rương không phải bà ta, vậy thì bà ta ở đâu ? Bà ta đang đóng vai trò gì trong vở kịch mà bà ta là tác giả ? Và người thật trong rương là ai ?

Trầm Lăng mỉm cười nói luôn :

- Người như Khoái Lạc Vương lẽ đâu lại không nghĩ ra được điều được coi như thần bí mà nhiều sơ hở ấy chứ ?

Mọi người làm thinh, không phải vì vấn đề mờ ám mà họ làm thinh vì... họ sợ ngay Trầm Lăng !

Chuyện nói ra thì nghe không có gì khúc mắc như thế ấy, nhưng thật sự không phải ai cũng có thể nói được tạch bạch từng chi tiết như Trầm Lăng , nhất là không phải đợi khi tình hình yên ổn rồi mới phân tích, mà chính hấn vừa quan sát vừa phân tích để hành động kịp thời khi đang là tên tù trong vòng khống chế của địch nhân !

Thật lâu, Vương Lâm Hoa mới hỏi :

- Trầm Lăng, theo anh Bốc Công Trục và mẹ tôi có thể thoát khỏi nơi đó không?

Trầm Lăng nói hơi dè dặt :

- Bọn mình thoát được thì lẽ đâu họ không thoát được !

Chu Thất Thất nói :

- Bọn mình thoát được là nhờ có anh , còn họ, trong bọn họ có ai như anh không chứ ?

Vương lân Hoa nói giọng buồn buồn :

- Hơn nữa, đối với bọn mình, Khoái Lạc Vương không chú ý mấy, vì hẳn nghĩ mình là con cá nằm trên thớt, còn với họ thì...

---oO---

### ĐOẠN KẾT

Đêm sa mạc lạnh căm căm...

Lốp lo lương ăn nước uống , lốp đường xá không thông mà rấn rết bất cứ lúc nào cũng như sẵn đợi dưới chân...

Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi lo đi dò đường, Vương lân Hoa ở lại giữ ngựa, Chu Thất Thất sẵn sóc Bạch Phi Phi ...

Nước thấm vào khăn lau mặt nàng cứ khô thật lạ, Chu Thất Thất lắc đầu :

- Thuốc mê của Vương phu nhân mạnh quá...

Vương lân Hoa rùn vai :

- Đợ sẽ không bao giờ tỉnh lại đâu, đừng có phí nước vô ích !

Chu Thất Thất lườm lườm :

- Mạng sống của người ta không hơn chút nước à ?

Vương lân Hoa cười :

- Cô đối với cô ta như thế, không nhớ chuyện tức lúc trước à ?

Chu Thất Thất nói :

- Bất luận cô ta đối với tôi như thế nào đi nữa thì cô ta vẫn là một con người , lại là một người đàn bà , tôi không thể lấy mắt nhìn để cho cô ta chết. Cho dù phải lấy hết phần nước của tôi cho cô ta cũng chẳng sao !

Vương Lâm Hoa cười :

- Nếu cô bị chết khát mà Bạch Phi Phi còn sống thì e rằng Trầm Lãng...

Chu Thất Thất chồm lên :

- Người dám nói thế à ?... Thật con người của người như thế mà không hiểu tại sao Trầm Lãng lại cứ để cho người sống mãi...

Vương Lâm Hoa nhúng vai :

- Trầm Lãng không giết tôi là vì hắn thông minh, chứ nếu không thì...

Chu Thất Thất lớn tiếng :

- Nếu không thì sao ?

Ngay lúc đó Hùng Miêu Nhi trở về, hai con mắt của hắn ngời ngời trong tối như đôi mắt cú mèo...

Vương Lâm Hoa cười cười trả lời Chu Thất Thất :

- Nếu không thì tôi đã chết mất từ lâu rồi !

Hùng Miêu Nhi về một chút thì Trầm Lãng cũng về tới. Chu Thất Thất hỏi trước hơn ai hết :

- Sao ? Anh tìm được hướng đi chưa ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Trên đời này không nơi nào mà không có ngõ đi cả. Bây giờ hãy đi nghỉ, sáng mai hãy hay...

---oOo---

Quá mệt mỏi, bọn Trầm Lãng ngủ một giấc cho tới lúc mặt trời gần đứng bóng.

Giã mà đừng bị sức nóng của mặt trời thiêu đốt thì có lẽ họ sẽ ngủ đến chiều.

Cả bọn gần như thức dậy cùng một lúc, tuy cũng có kẻ trước người sau chút đỉnh nhưng họ không gọi nhau, vì ai cũng đang ngơ ngác đến kinh hoàng...

Tất cả đều bị trói.

Hùng Miêu Nhi bị trói riêng, Trầm Lãng và Chu Thất Thất bị trói dính đầu lưng với nhau. Vương Lâm Hoa thì thắm bại hơn ai hết. Hắn bị chôn đứng xuống cát, chỉ còn lộ hai vai trở lên, mặt hắn đỏ bừng bừng...

Bạch Phi Phi biến mất.

Tất cả ngựa không còn lấy một con !

Qua cơn thăng thốt, Chu Thất Thất kêu lên trước nhất :

- Chết rồi... ai trói bọn mình như thế ? Bạch Phi Phi đâu ?...

Vương lân Hoa phun phèo phèo cho cát trong miệng bay ra :

- Con quỷ đó chứ còn ai nữa !

Chu Thất Thất ngoái lại thấy tình cảnh của Vương lân Hoa , nàng bật cười quên cả sợ :

- Trên đời này có lẽ ai cũng thù người nhiều hơn cả...

Rồi như chợt nhớ ra, nàng hơ hổi :

- Ai ? Người bảo ai trói...

Trầm Lăng thở dài :

- Bạch Phi Phi chứ còn ai vào đây nữa !

Chu Thất Thất cau mặt :

- Nhưng làm sao cả bọn không hay để bị trói dễ dàng như thế ?

Trầm Lăng nói :

- Tỉnh dậy cùng một lúc nghĩa là mình đã bị thuốc mê thì hay làm sao ?

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng làm sao cô ta lại có thuốc mê ? Chính cô ta bị lột sạch quần áo kia mà?

Vương lân Hoa cứ phun phèo phèo không ngớt :

- Có quần áo mới có thuốc mê à ? Hừ, thảo nào cứ bị chúng lừa. Ở cạnh Khoái Lạc Vương , sống cạnh kẻ cực kỳ nguy hiểm ấy Bạch Phi Phi luôn phải đề phòng, mà đã nói là đề phòng với một con người như thế thì thuốc mê đâu phải là gói mang kè kè bên lưng ? Nó chỉ cần một tí nhét cứng trong móng tay là dư sức hạ hàng mấy mươi mạng như thường !

Trầm Lăng không nói gì, hắn đang chăm chú nhìn những dấu in như nét chữ viết trên cát ở trước mặt hắn , giống như nét chữ viết rồi lại trôi đi...

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- A...ai viết cái gì đây nè...

Cô ta chồm tới và Trầm Lăng phải ngã ngửa theo, vì hai người bị trời đầu lưng...

Hùng Miêu Nhi ráng ngoái cổ lại kêu :

- Viết cái gì ? Đọc lên coi...

Chu Thất Thất đọc :

" Một giọt nước ân xin trả bằng dòng sông lớn".

" Xin để hai người yên sống, chấp cánh mà bay "

" Kiếp sống đã bất hạnh, nghĩa tình xin dứt từ đây"

" Chiếc bóng lênh đênh viễn xứ, trọn đời sa mạc vùi thân"

Chu Thất Thất nghẹn ngào, tiếng nàng vào những chữ cuối cùng không còn nghe rõ...

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Tội nghiệp...

Vương lân Hoa phun phèo phèo :

- Người ta bắt cột như cột chó thế mà vẫn thương vẫn khóc được thì quả lạ lùng !

Chu Thất Thất háy mắt về phía hấn và nói bằng giọng buồn buồn :

- Nàng đã đi rồi... chỉ đi có một mình...Trầm Lăng , Bạch Phi Phi luôn mong chiếm được anh , thế mà bây giờ, khi đến phút cuối cùng, nàng lại bỏ đi một mình để anh lại cho tôi trọn vẹn...

Chu Thất Thất bật khóc lên thành tiếng :

- " Chiếc bóng lênh đênh viễn xứ, trọn đời sa mạc vùi thân "... Bạch Phi Phi ơi...tại sao lại bỏ đi...tại sao mình không thể sống chung với nhau như hai chị em được chứ...

Trầm Lăng lặng thinh...

Hấn không dám góp lời, hấn sợ sẽ cũng như Chu Thất Thất, hấn sợ không ngăn nổi tiếng nức nở của lòng

Hùng Miêu Nhi thở dài sườn sượt :

- Thôi, hãy để cho cô ấy ra đi, cuộc đời hình như đã an bày như thế...

---oOo---

Mặt trời càng lên cao, ánh nắng càng gay gắt...

Hùng Miêu Nhi cảm nghe da mình như bị một lớp muối xát lên, nhưng hắn không buồn, hắn biết Bạch Phi Phi không phải muốn hại người, cô tay phải bắt hết ngựa đi để không ai làm sao theo được, và cái lối trói này bất quá chỉ là một trò chơi rắn mắt mà thôi...

Chỉ có Vương Lâm Hoa là bị nặng, Hùng Miêu Nhi nhìn hắn bật cười :

- Trói mà còn nằm trên mặt đất như thế này dù gì nghe cũng khoái hơn một chút...

Vương Lâm Hoa trừng mắt phũ phèo phèo :

- Như vậy mà người còn cười được à ?

Hùng Miêu Nhi nói lớn :

- Không cười sao được ? Trông người bị chôn sống như thế phật trên bàn cũng phải nhảy xuống mà cười...hả hả... hả hả...

Vương Lâm Hoa nghiêng răng :

- Được, người cứ cười đi, cười cho đã rồi sẽ chết khô vì đói khát...

Trầm Lăng nói :

- Không ai chết cả !

Vương Lâm Hoa gắt :

- Không ai chết thì... thì chắc chỉ có một mình tôi chết thôi à ?

Trầm Lăng cười :

- Nếu anh nói ít một chút để giữ gìn sức khỏe thì cũng không làm sao chết được.

Vương Lâm Hoa sáng mắt :

- Anh bảo rằng tụi mình sẽ có cứu tinh ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Tự nhiên !

Vương Lâm Hoa phun cái phèo :

- Đa mạng mệnh mệnh, có khi cả đời không có lấy một bóng người , chỉ trừ có kẻ biết mình ở đây...mà ai biết chứ ?

Trầm Lăng nói :

- Bạch Phi Phi !

Vương lân Hoa cũng sốt nhưng rồi hắn cũng ráng cười thành tiếng :

- Người ta nói Trầm Lăng dù thân gần cỗi chết cũng không quýnh quáng, nhưng bây giờ thì nhận xét ấy không dùng được nữa rồi...Chưa chi mà hắn đã phát điên...

Hắn chấm dứt câu nói mỉa mai bằng một giọng cười ngật nghẻo, giọng cười của hắn trong một hoàn cảnh kỳ dị khiến cho kẻ bạo gan như Hùng Miêu Nhi cũng cảm thấy da mình ớn lạnh...

Trầm Lăng vẫn thản nhiên :

- Tôi thì tôi quả quyết rằng mình sẽ có cứu tinh, tự nhiên không phải Bạch Phi Phi tự thân tự đến đây nhưng nàng sẽ chỉ cho người khác đến cứu !

Vương lân Hoa phun phèo phèo không nói...

Bốn bên sa mạc mênh mông, ánh nắng chói như bầu trời có hột...

Hùng Miêu Nhi , Chu Thất Thất cũng linh cảm như Trầm Lăng , nhưng càng lúc sức nóng như càng gia tăng, họ bắt đầu hoa mắt và cũng bắt đầu nghi ngại...

Vừa mệt mỏi vừa bị sức nóng nung đốt, cả bọn cơ hồ cùng lúc cùng thiếp dần dần...

Thình lình nghe tiếng Trầm Lăng kêu lên :

- Đến rồi...đến rồi...

Bọn Hùng Miêu Nhi mở choàng mắt dậy nhìn quanh, thấy xa xa bụi cát mờ mờ...

Bốn con kiện mã từ xa lao tới, trên yên bốn gã đại hán áo trắng một màu...

Vương lân Hoa vụt kêu lên :

- Chết rồi, thủ hạ Long Quyển Phong !

Trầm Lăng cười :

- Long Quyển Phong thì đã có sao ?

Vương lân Hoa trừng mắt :

- Long Quyển Phong là một kẻ cường đạo sát nhân, chúng ta lọt vào tay hắn thì sống làm sao được ?

Trầm Lăng cười :

- Long Quyển Phong là một cường đạo , điều đó tôi không quên, nhưng tôi còn nhớ thêm tên quân sư che mặt của hắn nữa !

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Tên quân sư của hắc thì sao ? Anh quen hắc à ?

Trầm Lãng nói :

- Hắc che mặt thì tôi biết là ai mà quen với không quen ?

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Thế sao anh biết hắc sẽ cứu mình ?

Trầm Lãng cười :

- Tôi linh cảm như thế và ít khi nào tôi linh cảm mà lại sai đi !

Vương Lâm Hoa nhìn lại đám đại hắc cỡi ngựa và vọt kêu hốt hãi :

- Chết, họ vừa bỏ đi rồi... Hay là chúng chẳng thấy mình !

Trầm Lãng nói :

- Đó là lực lượng tiên tiêu. Họ sẽ đến ngay bây giờ...

Hùng Miêu Nhi la lớn :

- Đúng rồi... bụi cuốn mù trời kìa !

Đoàn kỵ mã đứng ở xa xa, số chạy tới chỗ Trầm Lãng chỉ khoảng mười người và dẫn đầu là vị quân sư mặc áo choàng đen khuất cả hai tay...

Hắc dừng ngựa nhảy xuống, bên trong, nơi hai lỗ nhỏ trên vuông vải đen che mặt, tia mắt xanh rờn chiếu về Trầm Lãng...

Trầm Lãng cười nhưng giọng rung rung :

- Kim Vô Vọng... Kim huynh...

Người mặc áo choàng đen khựng lại một giây rồi thình lình giựt phăng vuông vải che mặt chạy ào lại ôm Trầm Lãng :

- Trầm huynh , tại làm sao anh đoán ra tôi ?...

Hùng Miêu Nhi tròn xoe đôi mắt...

Đúng là Kim Vô Vọng chứ còn ai nữa ?...

Cánh tay cụt ngắn ngắn trong tay áo phất phơ...

Giọng của họ Kim cực kỳ cảm động :

- Trầm Lãng , anh thật là thần nhãn !

Trầm Lãng cười :

- Thần nhãn vẫn bị trói như thường... Nhưng khoan, nói chuyện về anh cho tôi nghe đã.

Kim Vô Vọng bùi ngùi :

- Không phải tôi bất nhân với Khoái Lạc Vương, không gần nhau được thì xa, đó là thái độ của người quân tử ... Nhưng Khoái Lạc Vương đã dồn tôi vào tận chân tường, hắn thấy tôi tàn phế, hắn biết tôi không còn sức lực, hắn loại tôi và tìm cách giết tôi cho kỳ được bằng cách ném đá đầu tay...

Hùng Miêu Nhi xen vô :

- Sao lại tàn nhẫn đối với cộng sự viên như thế ?

Trầm Lăng gật gù :

- Không dùng được thì phải giết, đó là đường lối của Khoái Lạc Vương , đường lối chung của những " niều hùng bá đạo " ...

Kim Vô Vọng nói tiếp :

- Vì thế những kẻ muốn sống chỉ còn phải chọn con đường tự vệ !

Hắn thở dài nói tiếp :

- Phải thừa nhận là lực lượng của Khoái Lạc Vương không dễ diệt trừ, mặc dù tôi là kẻ nắm trọn nhược điểm của hắn ...

Tự tay cởi trói cho Trầm Lăng và ra hiệu cho thuộc hạ lo cho bọn Vương Lâm Hoa , Kim Vô Vọng nói trong tiếng thở dài :

- Nhưng ở đời, anh hùng dù đứng đến đâu cuối cùng rồi cũng phải xuống mồ !

Trầm Lăng trố mắt :

- Anh đã giết hắn rồi à ?

Kim Vô Vọng nói :

- Sau khi thất bại lần đầu, chuyến này tôi tu chỉnh binh mã trở lại thì toà cung điện cổ chỉ còn là gạch vụn tro tàn, thân cháy thành than, xương phơi khắp chỗ... Trong số đó có hai thân người ôm chặt vào nhau, ngón tay áp út nơi bàn tay trái của một trong hai người hầy còn dính ba chiếc nhẫn...

Hắn thở dài kết luận :

- Thật không ai có thể ngờ một con người tung hoành ngang dọc như Khoái Lạc Vương cuối cùng lại vùi thân trong đống tro tàn !

Lẽ tự nhiên không ai hỏi, nhưng ai cũng biết chiếc thây quấn chặt với Khoái Lạc Vương chính là Vương phu nhân .

Trầm Lãng lẩm thẫm :

- Tình nghiệt cứ đeo đẳng vào nhau cho đến chết...

Vương Lân Hoa vụt ôm mặt khóc rống lên, tiếng khóc của hắn cực kỳ thê thiết...

Dẫu gì, đến phút cuối cùng, thiên tính con người , tình thương đối với cha mẹ vẫn trở về với hắn ...

Kim Vô Vọng lừ mắt nói từng tiếng một :

- Ta không định tha cho ngươi , nhưng bằng vào chút lương tri qua tiếng khóc của ngươi, ta cố cứu cho ngươi lần này là lần chót đây, liệu mà giữ lấy hồn !

Quay qua nhìn Chu Thất Thất , Kim Vô Vọng hỏi Trầm Lãng :

- Có phải nàng có một người anh rể thứ ba, người đã được giang hồ gọi là thương gia hào phóng nhất đó hay không ?

Trầm Lãng trố mắt :

- Sao anh biết ?

Móc ra một phong thư, Kim Vô Vọng nói :

- Lúc lo chuẩn bị lực lượng với Long Quyển Phong , tôi có việc ngang qua biên giới, gặp được người này, ông ta nói có nghe tin Trầm Lãng đã ra vùng sa mạc , và có biết tôi là bạn thân thiết của anh, nên gởi tôi phong thư này sau khi biết tôi sẽ ra vùng sa mạc...

Nghe tin tức của anh mình, Chu Thất Thất chồm lên và Trầm Lãng xé vội bức thư ra:

" Trầm bằng hữu thân mến,

Nhân một việc tình cờ, được một cô gái cho biết bạn đã ra vùng sa mạc ...

Tin rằng bằng vào tài trí của bạn, mặc dù người cho tin thái độ mập mờ, nhưng tôi cả quyết bạn sẽ thành tựu trong chương trình vạch sẵn... Thư này đến tay bạn có lẽ tôi đã trở lại cố hương để tin cho gia đình được yên lòng..."

Về Thất Thất , tôi đặt cả niềm tin về bạn. Về bé " Hoả Hải Nhi " thì xin bạn cho Thất Thất biết cậu ta sẽ trở thành một người hữu dụng về sau, vì khi lìa khỏi ngôi cổ mộ, Hoa Nhị Tiên như đã khám phá hồng trần, bà ta tìm mang Chu Bát đến một nơi an toàn và đem cả những gì thu được trong một đời bà nung đúc cho cậu nên người chính trực...

Nỗi vui mừng đã làm cho Chu Thất Thất không đợi Trầm Lăng xem hết, nàng chụp lấy bức thư ôm vào lòng mà nước mắt hân hoan chảy dài theo má...

Kim Vô Vọng nắm tay Trầm Lăng :

- Khoái Lạc Vương chết rồi mà anh vẫn chưa được trực diện cùng hắn giao đấu, anh có cảm thấy tiếc không ?

Trầm Lăng cười :

- Tuy chưa giao đấu về võ công , nhưng tôi và Khoái Lạc Vương đã giao đấu nhiều với nhau về trí, và tôi nghĩ rằng đó mới là then chốt của vấn đề... Dem võ lực để quyết sự thắng bại theo tôi là hạ sách. Con người phải hơn thua nhau về trí óc, như thế con người mới xứng đáng là động vật thông minh nhất trên quả địa cầu này. Lẽ tự nhiên sự thông minh đó phải là sự thông minh của người quân tử, chứ nếu dùng trí thông minh để làm những chuyện bất nhân thì nó sẽ trở thành gian xảo, điều ngoa...

Câu nói của Trầm Lăng như trúng ý của Hùng Miêu Nhi , hắn gật gật và mỉm cười đắc ý...

Vương Lâm Hoa thì mím miệng làm thinh, đôi mắt sáng ngời nhìn vào khoảng trống không của biên thủy sa mạc như đang so sánh cõi thiên nhiên vô tận mà suy ngẫm./.

HẾT